

[Udenrigsministeren]

Men der skal ikke være nogen tvivl – hverken hos hr. Gert Petersen, hr. Stinus, der var inde på det samme, eller andre – om, hvor megen alvor vi tillægger det.

Jeg vil gøre en lille bemærkning til til hr. Gert Petersen, der i slutningen af sit indlæg havde nogle meget dybsindige og – undskyld, jeg siger det – efter min mening også meget teoretiske betragtninger om, hvordan man kunne klare sikkerhedsproblemerne her i Europa, ja, i verden. Det, jeg godt vil sige til disse bemærkninger, er, at det kan lyde vældig besnærende, og det kan for dem, der ikke kender så forfærdelig meget til det, se ud som om, at bare man kommer frem med de rigtige teorier på de rigtige tidspunkter over for de rigtige menesker og de rigtige steder, ja, så er det let at skabe fred i denne verden.

Nu var det ikke den store ros, hr. Gert Petersen gav den danske delegation i Madrid. Jeg synes godt, han kunne have været lidt pænere over for os. Det var ikke bare de alliancefri, neutrale, der spillede en stor rolle. Men tager vi Madrid, tager vi MBFR-forhandlingerne, tager vi det, der nu er i gang med TNF i Genève, tager vi hele processen i udvalgene i FN, så ved hr. Gert Petersen jo udmærket godt, at det er langt og træls slid, hvor det ikke er teorierne, der får lov til at præge ret mange løsninger, men hvor man må være indstillet på ud over sliddet at acceptere ofte ganske små fremskridt. Det er jo virkeligheden med hensyn til det besværlige internationale problem, det er at komme videre i afspændingen. Det kan lyde meget godt, når det bliver sagt i forskellige forsamlinger, at sådan kan denne verdensfred altså klares. Men jeg kender hr. Gert Petersen nok til at vide, at han udmærket selv er klar over, at sådan hænger det ikke sammen.

Jeg tror, at jeg med mine bemærkninger har svaret hr. Stinus, bortset fra en ting om det nordiske, jeg godt vil have hevet frem. Der skal ikke være nogen tvivl om den vægt, som regeringen fortsat lægger på det nordiske samarbejde. Hr. Stinus ved, at det foregår på mange måder ud over det, skal vi sige mere formaliserede med nordiske udenrigsministermøder, med Nordisk Råd og FN-konsultationer og en lang række andre ting. Det er måske ikke altid noget, der skinner forfærdelig meget igennem, men der er jo heller ikke så langt fra København til Stockholm eller fra København til Oslo, når man

skal ringe. I hvert fald kan jeg garantere for, at ikke bare vi, men også vore nordiske venner lægger vægt på kontakten, på samarbejdet, også af grunde jeg var inde på i formiddags, nemlig dette om, at vi jo ligesom både er det ene og det andet sted, og dér har vi tidligere snakket om at være en slags bro, lad os kalde det en kontakt ud over det egentlige samarbejde.

Jeg kan bekræfte over for hr. Arne Melchior, at Iran-Irak-konflikten har ændret mønsteret. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at mange har haft en meget forenklet opfattelse af, hvad problemet egentlig er i Mellemøsten, og udelukkende har tillagt det forholdet Israel-de arabiske lande. Under denne konflikt ser vi, hvordan forskellige arabiske lande deler sig op i forhold til, hvem de støtter. Vi ser også, hvordan det virker ind på en organisation som PLO, der har været nævnt ved forskellige lejligheder, med dens forskellige fraktioner. I det hele taget kan jeg bekræfte det, som hr. Arne Melchior stiller op, at årsagen ikke kun er en enkelt ting, et enkelt element, men at vi i dag ser et meget mere kompliceret mønster.

Jeg er ikke helt enig med hr. Arne Melchior i hans betragtninger om FN. Det kan måske skyldes, at man er utålmodig, man synes ikke, at FN er tilstrækkeligt effektiv som organisation, hvorefter hr. Arne Melchior drager den konklusion, at vi ikke skal basere vores udenrigspolitik på FN. Jeg kan huske tilbage fra min DSU-tid, at tidligere udenrigsministre jo altid havde hjørnestene for dansk udenrigspolitik, hvor FN var en af de faste. Det mener jeg fortsat det skal være. Med alle de besværligheder, der ligger i FN-samarbejdet, mener jeg, at vi ganske simpelt må køre videre. Jeg vil have lov at hævde, uden at jeg skal gå ind i historiske detaljer, at angående sikkerhedsrådet, så har der været en og anden situation, hvor sikkerhedsrådet har betydet en dæmpen ned af noget, der kunne udvikle sig til noget mere kriseagtigt.

Jeg vil til fru Inge Krogh sige, at der for os ikke kan være tvivl om, når det drejer sig om Mellemøsten og en løsning dér, at et element naturligvis er, som vi for øvrigt altid har skrevet, når vi udtaler os om det, sikrede grænser for Israel.

Hr. Ib Christensen havde en hel del bemærkninger – næsten alle – om EF. Det vil føre for vidt at genoplive tidligere debatter,